

[Svend Nielsen.] Disse Takster er fastsat af Monopolets Indehavere, og de bærer et umiskendeligt Præg af deres Oprindelse. Men den højtærede Minister staar jo dog som Befolkningens Repræsentant, og saa vidt jeg ved, har man oven i Købet i særlig Grad i den Kreds, Ministeren repræsenterer, haft sin Opmærksomhed henvendt paa de høje Lægetakster. Jeg tror derfor, at Ministeren imødekommer et meget udbredt Ønske, ogsaa i sin egen Kreds, hvis han vil være forhandlingsvillig her, og jeg vilde meget beklage, om han vilde holde stejlt fast ved Kommissionsflertallets Standpunkt her. Det vilde være i alt for høj en Grad at tage Parti til Fordel for Lægerne og mod Befolkningen.

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven og jeg stillede i Kommissionen et Forslag, som efter vort Skøn vilde have ført et stort Skridt fremad, baade i Retning af at skaffe Lægerne ligelig Adgang til Sygekassepraksis, hvad der udtrykkeligt var paalagt Kommissionen at forsøge paa, og tillige i Retning af at skaffe Befolkningen en Lægebetjening til mere rimelige Priser, end man faar den nu. Jeg haaber, at Rigsdagens Flertal vil se saaledes paa det, at der her ligger en Opgave, der bør løses, en Opgave, man ikke kan skubbe fra sig, og jeg vil indtil videre haabe paa, at Indenrigsministeren vil medvirke til Løsning af denne Opgave. Det skulde jo dog ikke gerne være saaledes, at Befolkningen i al Fremtid skal være henvist til, som den er det i Øjeblikket, at staa indespærret i Almindelig dansk Lægeforenings Hyttetfad.

Kapitel IV i Lovforslaget omhandler Betalingen for Lægehjælp, og der siges her i § 15, at Lægen kan ikke fordré mere, end hvad der er ret og rimeligt under Hensyn til Ydelsens Art og Omfang. Her kan jeg for en Gangs Skyld takke Ministeren, fordi han har fulgt et fornuftigt Mindretals Standpunkt.

Jeg er ogsaa enig i den Bestemmelse, der følger efter, gaaende ud paa, at Lægerne ikke maa beregne sig mere i Befordringsgodtgørelse end, hvad der er nødvendigt til Dækning af rimelige Udgifter til Befordring. Nu er „rimelig“ jo et meget omstrideligt Begreb, men jeg tror dog, jeg kan sige uden at gaa Lægerne for nær, at naar de holder højeré Priser end Chauffører, som er henvist til at leve af Bilkørsel, er det i hvert Fald ikke rimeligt, men i høj Grad urimeligt. Det er utilbørligt, hvis Lægerne anlægger en dobbelt Levevej, en Levevej baade af Lægegerning og af Bilkørsel.

Men her ser vi igen den Magtstilling i

Samfundet, som Lægerne har. Det blev mig for nylig meddelt, at Lægerne i visse Egne beregner sig en Kørselspris, som ligger betydelig over, hvad Chauffører, der lever af Bilkørsel i samme Egn, beregner sig. Det er mig bekendt, at man i et enkelt Amt opretholder en Pris af 25 Ø. pr. km plus 1 Kr. i Startpenge; i samme Egn er der Folk, som lever af at køre Bil for andre, der kun tager ca. 20 Ø. pr. km — for meget korte Ture paa 2—3 km. gaar de vel op til 25 Ø. pr. km, men har de længere Ture, gaar de helt ned til 15 Ø. —, og naar private kan klare sig med 20 Ø. pr. km og dog faa en Levevej ud af det, er det indlysende, at Lægerne her har skaaret sig en bred Rem af Befolkningens Ryg. Jeg gentager: Tiderne er ikke til en saadan Behandling. Jeg tror derfor, det maa overvejes i Udvalget, om Lovforslagets Ordlyd her er tilfredsstillende.

Kapitel V omhandler Tilsyn og Ansvar vedrørende Lægegerningen. At Læger er undergivet Tilsyn af Sundhedsstyrelsen, som kan idømme Lægen Bøde paa indtil 200 Kr., hvis han forsømmer at give Indberetning eller Anmeldelse, som er paalagt ham, kan der vel ikke indvendes noget imod.

§ 19 omhandler Samarbejdet mellem Læger og Lægfolk. Jeg tror nok, jeg med Sandhed kan sige om denne Paragraf, at med Hensyn til Ordstillingen er det den mest skruede Paragraf, der findes i Forslaget, og det siger nu ikke saa lidt. Man kan, synes jeg, ligefrem ved at læse § 19 faa et stærkt Indtryk af, hvilken overordentlig aandelig Anspændelse det har kostet Forfatteren at faa denne skruede Paragraf skruet sammen. Men det er i Sandhed ogsaa et ophøjet Formaal, Paragraffen har: den vil beskytte Almenheden mod Vildførelse. Det er en ret stor Opgave, som, naar den skal skrues sammen i en enkelt Paragraf, nok kan volde Besvær.

Nu vil jeg sige, at mig bekendt søger Almenheden som saadan ikke Lægehjælp. Almenheden maa i hvert Fald opløses i Enheder, i enkelte Patienter, og trænger den enkelte Patient til Beskyttelse, vil det være rimeligt at beskytte ham. Men Almenheden som saadan søger ikke Læge og trænger derfor heller ikke til Beskyttelse i den Henseende. Derfor er hele Paragraffen i den Form, den har faaet af Kommissionsflertallet, i Virkeligheden noget — ja, jeg maa jo ikke kalde det Vrøvl, det vilde den højtærede Formand sikkert paatale, men det er vist ret ugørligt at finde en Betegnelse, der mere træffende karakteriserer Paragraffen end netop denne.